

— Тю бре, отиде ни всичкия трудъ на вѣтъра. викамъ азъ и се сърдя. Вълко сжщо така се мусѣше и мѣмрѣше.

— Толкова ли си страхливъ бе! тъкмо що до-
карахме вълцитѣ и сега изгубваме лова си.

— Още еднажъ нѣма да те зимае съ себе си,
вика Вълко много ядосанъ.

Драгни мълчеше, дигаше рамѣнѣ и самъ се
осждаше. Но вече станало . . .

Мене много ми се искаше да ударимъ нѣкой
вълкъ, защото има и добра награда отъ околийс-
кото управление.

— А бе, Вълко, хайде пакъ да се скриемъ и
отново почни да пѣешъ своитѣ вълчи пѣсни —
бѣлкимъ пакъ дойдатъ тия пущини!

Рѣшихме да направимъ вторъ опитъ. Скрихме
се по-мѣстата си. Вълко почна пакъ да вие на раз-
ни гласове. Ала отговоръ не получихме никакъвъ.
Бавихме се много; ви той и жално и весело, и тънко
и дебело, но излъганитѣ еднажъ звѣрове не се оба-
диха. Дочувахме по нѣкога далечни стѣпки, ала
никакъвъ гласъ не чухме.

Слѣдъ дълго чакане, ние изстинахме добрѣ, па
най-сетнѣ рѣшихме да се върнемъ.

— Значи, съ праздни рѣцѣ, каза пакъ Петърчо

— То се казва така. На халосъ изгубихме врѣме
и студувахме.

III.

Какъ Вълко лови вълци.

— Този ловъ билъ несполучливъ за васъ. Раз-
кажи ни сега, когато сте убили или хванали вълци.

— Тогава слушайте. Една година прѣзъ зимата
нощно врѣме моятъ другаръ Вълко пжтувалъ съ
конь отъ своето село за града. При единъ шубръкъ